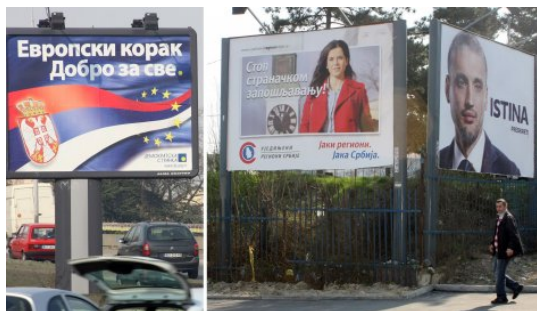

Прођоше избори...

Гласао народ; како, сад већ знамо, и- време је да ставимо „генералске еполете“, и почнемо сви да се правимо мудри после *битке*. Ваља се, так'и је обичај, у Срба...

Као један од поштовалаца те традиције, даћу свој скромни допринос, са неким иновацијама; ја ћу се позабавити и предвиђањем следа догађаја. Некако - осећам изазов.

На први поглед, да се закључити следеће; није толико „власт“ награђена, колико је „опозиција“ кажњена; после скоро 20 година, једна од најјачих странака српске парламентарне лиге, СРС, није прешла цензус, и избачена је из посланичких клупа; ДСС, коју можемо некако условно сматрати опозиционом (будући да су сада „дисиденти“ ДОС-а) прошла је мршаво, слабије него ранијих година, ДВЕРИ - нада једног дела опозиционих *редова*- није скупила довољно гласова за улазак у републички парламент. Рекло би се - катастрофа.

Један једини посланик чисто опозициони, иако жестоко оспораван и од саме опозиције, посланик НОПО - постаје „чувар ватре“ побуне народа, ни крив, ни дужан; ето, колико је велики пораз опозиције у Србији, 2012-те. Да не беше домишљатости и циничне духовитости неколико испрених људи - ни тога не би било.

Режим ће, по свој прилици, бити - исти; после малих протоколарних чарки, присуствоваћемо новом „историјском помирењу“ ДС и СПС, са све *прирепцима* и једне и друге политичке хидре, и наставити истим путем, којим су нас и до сада *водили*.

То, куда нас воде - изазива полемике које су, мање-више, већ свима познате, и тешко да постоји и једна особа у Србији, која око тога нема неки став, те се тиме не бих бавио; занимају ме неки други *меандри* ових избора.

Наиме, јасно је да је „ђурђевдански“ фијаско опозиције показао да је народ у Србији огорчен на политичку понуду у земљи; гласачи су мазохистички „поклонили поверење“ истима, не зато што верују да они „могу боље“, као што су „обећали“, већ зато што је постало потпуно нејасно - ко је ту, за име света, уопште - различит?

Знам - гракнуће неки - па, „*различак*“; е, јес', шио ми га Ђура! После 20 година, доживели *епифанијско просветљење*, и враћају се на политички концепт који је заговарао Милошевић, а копали су и рукама и ногама да га омету и сатру, док је он то покушавао; сам Коштуница је добрано заслужан за његово изручење Хагу и да не причам шта је даље било - сви знамо. Накнадна памет није памет, већ одсуство памет; о
овоме можемо полемисати, али не можемо оспорити чињеницу - да је то просто - тако...

СНС само *на силу* можемо разликовати од ДС и њихове политичке агенде; ја њих никако не могу да видим као опозициону странку, јер је једини циљ те „странке“, од њеног несумњиво сумњивог настанка, да постане „калиф уместо калифа“, са врло нејасним објашњењима о мотивацији, и још неуверљивијом политичком презентацијом и програмом. На страну оно веома важно питање - када сте лагали, а када мислили то што говорите - као радикали, или - као напредњаци?

Дачићев релативни успех може се објаснити најбоље резигнацијом једног дела народа, који је 5-октобарски преврат почео да појми као државни удар, који је био - грешка; врло интелигентно, током своје кампање, поменути је то „провлачио“ кроз уши народу, *набијао му на нос*

, и позивао на преосталу савест оних, који су у ту, тадашњу демократску фатаморгану поверовали. Резултати су солидни - удвостручио је гласове; лично, мислим да је он узео највише од Тадића и од ДС - оне најискреније и најнаивније, јер су тако казнили Тадића и ДС. Но - то и није битно; тек, Дачић је дупло *јачи*

него пре, а колико му се може веровати, ствар је личне наивности.

Пише: Милан Кнежевић
четвртак, 10 мај 2012 15:22

УРС и Динкић су поново на волшебан начин опстали у парламенту; неки тврде - упаљачима, оловкама и пакетима „зејтина“ и шећера. Сви, којима није јасно ко у Србији гласа за Динкића, и за његову (мени) комичну новокомпоновану песмицу „Јаки региони, јака Србија“ - треба мало да зађу у унутрашњост, да виде како се тамо „живи“; *кашће им се само*

Лукав,
динкићевски
потез, нема шта...

ЛДП је ослабио у урбаним срединама, али је ојачао у руралним; ваљда је њихова демагогија таквог, успореног дејства, шта ли? Поуздано знам да су за њих гласали по неким селима, где доскора нису „имали очи, да га виде“; по градовима је, мање-више, *про ваљен*

...

НОПО је, уз подршку НСПМ кренуо у „крсташки поход“, и на овим изборима стекао шансу да покуша немогуће; да објашњава народу - зашто у политици Србије нема нових (да не кажем – поштених) људи, и да морамо под хитно да променимо и изборни закон, и гомилу других регулатива у земљи, не би ли се извукли из живог блата, у које полако, али сигурно тонемо. Реакције, на које је при том покушају наишао, биле су више него жестоке, али и *индикативне*; наиме, показало се колико је политика на овим просторима секташка, ирационална и уско-интересна. Њихов „маневар“ са коришћењем

рупе,

да се као мањинска странка лакше убаце у скупштинске клупе, само да би добили какав-такав медијски простор и ширем аудиторијуму објасне своје идеје и примедбе, привукао је

грове

са толико неочекиваних места, као да су неким „'леба из уста“ отели. Интересантно, али и - логично, из више разлога.

Прво - царнули су у туђ мајдан: демократски капацитет „покојног ДОС-а“. Све бивше чланице ове фамозне политичке лепезе су трајно присвојиле свако право да се „манипулише“ незадовољством народа, и свако позивање обичног света да преиспита морални и политички субјективитет политичких чинилаца данас (а ДОС и данас држи све у Србији, ма шта ко мислио, *или не мислио уопште*) и њихову „Богом-даност“ за заузимање политичких функција - изазвало је бес и огорчење на такву „дрскост“ НОПО и НСПМ.

Пише: Милан Кнежевић
четвртак, 10 мај 2012 15:22

Друго - ни опозицији (што правој, што лажној) то се није допало; јер, то је оголило и демаскирало лицемерје и лењост, а и безидејност на тој страни. Дрски трик са „мањинском“ листом, неке врло виспрене идеје и примедбе НОПО (о избору судија, новој изборној регулативи, итд.) комплетну опозицију оставио је *на чистини* без могућности да објасне - шта они, заправо, раде у Скупштини толике године?

Самим тим, јерес, коју је та нова „коалиција“ (НОПО и НСПМ) почела да шири, почела је застрашујуће јако да дрма саме темеље ове наше „демократије“, у којој уживамо, ево - 12 година, брутално и потпуно неочекивано показавши „цара без гаћа“; да је цар го - сви знамо. Но, таман се направио неки политички консензус да то нико не говори јавно - кад, нека група не(пре)васпитаних, из неког „непочишћеног“ ћошка, почиње да контаминира етар са новим позивом на нови - *5 октобар!*?

Да, управо о томе се и ради; то је та претња.

Сви су се уплашили баш тога - да тај танушни гласић не чују сви, и не почну опет да мисле као нормални људи; да траже своје право назад.

Да демократија не почне да личи на себе, а не на овај сурогат диктатуре; да се људи не ману *секташког*, партијског канона размишљања, којим су *5-октобарски хероји* научили да *хендлуј*
у , него
да почну да мисле сви, као један, а не један- као сви...

Јер, на крају - постало је јасно; испали смо *глупи*.

Поверовали смо 5. октобра - *израдили* нас... Потрошили оно мало народне енергије да на рачун свих нас пласирају себе, да све што имамо ставимо на коцку - и то без обавезе да се евентуални добитак дели са народом.

Дванаест година траје та заблуда; неки се буде, постаје све очигледније. Пуни се резервоар незадовољства, а „варови на том контејнеру“ су потпуно „неиспитани“ - нико

Изневерена очекивана или како смо доведе дошли

Пише: Милан Кнежевић
четвртак, 10 мај 2012 15:22

не зна, колико он може притиска да издржи.

НОПО и НСПМ су почели да куцкају по том *контејнеру*; отуд ова галама на њих.

Мислите о томе; не кажем да ће они покренути лавину. Но, мени личе на ону „грудвицу“, која је *кренула низа страну*.

А вама?